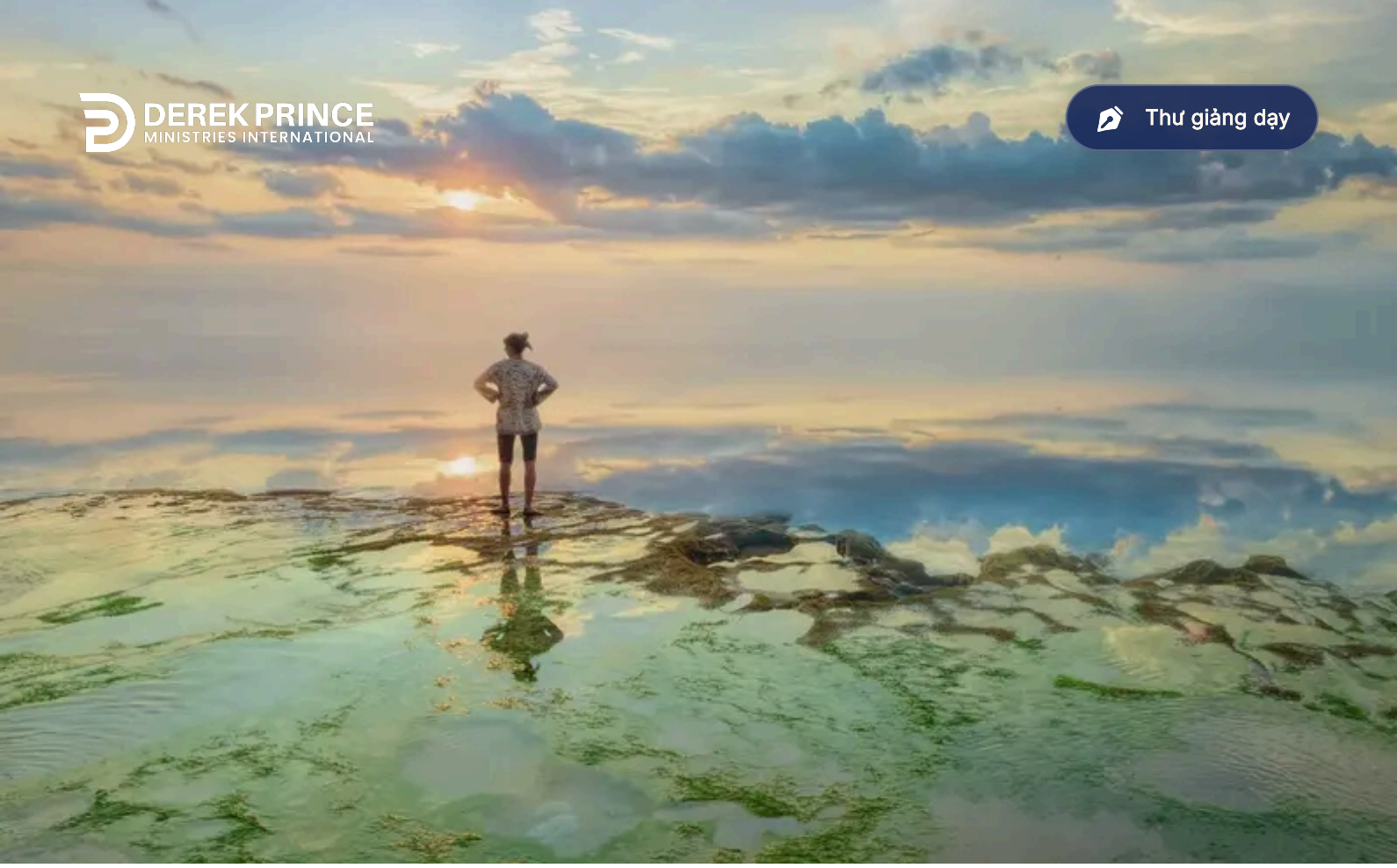

Ảo Tưởng Về Sự Độc Lập

Thư giảng dạy
bởi Derek Prince

"Các người sẽ giống Đức Chúa Trời, biết điều thiện và điều ác." (Sáng Thế 3:5) Quả thật đó là một lý tưởng cao cả và đáng khen ngợi—trở nên giống như Đức Chúa Trời. Làm sao điều đó có thể có gì sai trái được? Thế nhưng, qua miệng của Sa-tan—kẻ hiện thân dưới hình dạng một con rắn—lời hứa đó đã dụ dỗ A-đam và Ê-va vào một thảm họa, mà những hậu quả tồi tệ của nó đã ảnh hưởng đến cả dòng dõi của họ.

Đâu là cạm bẫy ngầm mà A-đam và Ê-va đã mắc phải? Nó được thúc đẩy—dù không được nói ra nhưng được ngụ ý—bởi lời hứa về sự *độc lập*. Một khi bạn biết điều thiện và điều ác, bạn sẽ được tự do đưa ra những quyết định của riêng mình. Bạn sẽ không còn phải phụ thuộc vào Đức Chúa Trời nữa.

Sự khao khát tự khẳng định mình để được độc lập này đã được truyền lại qua sự kế thừa cho toàn thể nhân loại, vốn là dòng dõi của A-đam và Ê-va. Đó chính là dấu hiệu đặc trưng của "con người cũ A-đam"—bản chất tội lỗi sa ngã đang ẩn núp trong mỗi chúng ta.

Những Con Đường Khác Nhau Dẫn Đến Sự Độc Lập

Trong lịch sử, đã có nhiều con đường khác nhau mà nhân loại đã đi theo để tìm cách độc lập khỏi Đức Chúa Trời. Con đường đầu tiên là *tri thức*. Trong vườn Ê-đen có hai cái cây đặc biệt—cây sự sống và cây tri thức. Đó là một thời điểm then chốt trong lịch sử, khi A-đam và Ê-va đã quay lưng lại với cây sự sống và chọn cây tri thức.

Kể từ đó, việc đạt được tri thức đã là một trong những mục tiêu chính của nhân loại. Trong suốt hai hoặc ba thế kỷ qua, điều này đã được thể hiện qua sự chú trọng ngày càng tăng vào khoa học. (Từ tiếng Anh "science" của chúng ta được bắt nguồn trực tiếp từ *scientia*, một từ tiếng Latinh có nghĩa là "tri thức".)

Tuy nhiên, sự bùng nổ của khoa học này đã không giải quyết được những vấn đề cơ bản nhất của nhân loại: sự bất công, tàn ác, chiến tranh, nghèo đói và bệnh tật. Thậm chí, theo một số phương diện, nó còn làm gia tăng những vấn đề này. Khoa học đã cung cấp cho con người những vũ khí hủy diệt hàng loạt có thể xóa sổ toàn bộ nhân loại và biến cả trái đất thành một nơi hoang tàn đổ nát. Hơn nữa, một số vũ khí này đang nằm trong tay những kẻ dã man và gian ác,

những kẻ sẽ không đoái hoài tới lòng thương xót hay đạo đức mà chùn bước trong việc sử dụng chúng.

Con đường thứ hai mà nhân loại đã đi theo trong nỗ lực tìm cách độc lập khỏi Đức Chúa Trời thoạt đầu gây ngạc nhiên. Đó là *tôn giáo*. Dưới nhiều hình thức khác nhau, con người đã thiết lập các quy tắc tôn giáo và hệ thống thờ phượng hoàn chỉnh và đầy đủ đến mức không còn cần đến Đức Chúa Trời nữa. Tất cả những gì họ cần làm là tuân giữ các quy tắc của mình.

Điều này đúng với một số dạng tôn giáo lớn của thế giới được thực hiện - Do Thái giáo, Hồi giáo, Phật giáo và thậm chí một số chi phái Cơ Đốc giáo. Trong tất cả các tôn giáo này, mọi người có thể trở nên hài lòng với các quy tắc tôn giáo của họ và họ trở nên độc lập với Đức Chúa Trời. Điều này giải thích tại sao những người thực sự trong các chi phái tôn giáo đôi khi lại đáp ứng rất chậm về sự chấp nhận ân điển và cứu rỗi của phúc âm Đức Chúa Trời đã ban cho không.

Một cách khác mà con người tìm cách để tự lập, không cần đến Đức Chúa Trời là bằng cách tích trữ một lượng lớn tiền bạc và của cải vật chất. Chúa Giê-xu đã kể một ẩn dụ về một điền chủ giàu có, người đã thành công đến mức không còn đủ chỗ để chứa nông sản của mình. Ông quyết định xây dựng những kho chứa lớn hơn nữa và rồi tự nhủ với linh hồn mình rằng: "Linh hồn ơi, mầy đã được nhiều của cải để dành cho nhiều năm. Hãy nghỉ ngơi, ăn uống, và vui vẻ." Nhưng Đức Chúa Trời phán với ông: "Nầy người kia, ai đặt Ta làm người xử kiện hay là người chia gia tài cho các ngươi?" Ngài phán với họ: "Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh hồn ngươi sẽ bị đòi lại; vậy của cải ngươi đã dự trữ sẽ thuộc về ai?" (Lu-ca 12:16-20)

Xuyên suốt lịch sử, biết bao nhiêu người đã bị dẫn dụ bởi cùng một khao khát độc lập để rồi phạm phải cùng một sai lầm bi thảm. Ngày nay, vẫn có vô số người đang lặp lại sai lầm đó.

Sự khao khát được độc lập khỏi Đức Chúa Trời là dấu hiệu đặc trưng của tất cả những ai thuộc về vương quốc của Sa-tan—các thiên sứ phản loạn, các tà linh, và nhân loại sa ngã. Đây cũng là dấu hiệu đặc trưng của "thế gian", mà về điều đó Chúa Giê-xu đã phán về các môn đồ Ngài rằng: "Họ không thuộc về thế gian cũng như Con [Ta, Chúa Giê-xu] không thuộc về thế gian".

Theo nghĩa này, "thế gian" bao gồm tất cả những người chưa bao giờ quy phục thẩm quyền của Vị Vua mà Đức Chúa Trời đã thiết lập—là Chúa Giê-xu Christ. Một số trong số họ là những người có đạo đức, có tôn giáo, nhưng khi đối diện với yêu cầu của Đức Chúa Trời về sự quy phục hoàn toàn đối với Quyền Chúa của Chúa Giê-xu, "con người cũ" nổi loạn và độc lập sẽ trỗi dậy, và họ khước từ sự ban cho cứu rỗi của Đức Chúa Trời chỉ bởi ân điển.

Một Nhân Loại Cô Đơn, Bị Lìa Bỏ

Sự khao khát được độc lập khỏi Đức Chúa Trời này phân rẽ con người khỏi các tạo vật khác của Ngài, là những loài luôn thể hiện một sự phụ thuộc đồng nhất và không hề thắc mắc vào Đấng Tạo Hóa của mình.

Không một thiên thể nào bày tỏ ý muốn tự trị. "Ngài đã làm nên mặt trăng để phân định thời tiết; mặt trời biết giờ nó lặn." (Thi Thiên 104:19) Các ngôi sao đáp lời theo tên mình khi Đức Chúa Trời gọi chúng. "Ngài định số lượng các vì sao, và đặt tên cho tất cả ngôi sao." (Thi Thiên 147:4)

Bất kể những yếu tố nào hỗn độn vẫn luôn tuân thủ theo sự Sáng tạo của Chúa - "lửa, mưa đá, tuyết và mây; gió bão, làm trọn lời của Ngài. "Điều này cũng đúng đối với việc tạo vật. "Hỡi lửa và mưa đá, tuyết và hơi nước, gió và bão, hãy vâng lệnh Ngài." (Thi Thiên 148:8)

Điều này cũng đúng đối với các loài động vật được tạo dựng. "Sư tử tơ gầm thét khi săn mồi, và tìm thức ăn mà Đức Chúa Trời ban cho chúng." (Thi Thiên 104:21) "Còn biển thì rộng lớn bao la. Trong đó có vô số các loài sinh vật nhỏ và lớn... Mọi sinh vật ấy trông đợi Chúa để Ngài ban thức ăn cho chúng phải thì." (Thi Thiên 104:25, 27). Về loài chim, Chúa Giê-xu phán với chúng ta rằng: "Cha các con trên trời vẫn nuôi chúng". (Ma-thi-ơ 6:26)

Chẳng trách con người phản nghịch đôi khi cảm thấy cô đơn và bị tách biệt khỏi vũ trụ xung quanh mình, nơi mà mọi tạo vật khác đều cùng nhau vận hành trong sự phụ thuộc tuyệt đối vào Đấng Tạo Hóa.

Con Đường Trở Lại Sự Lệ Thuộc

Trên thập tự giá, Chúa Giê-xu đã cung ứng một phương cách kép để cứu chữa tình trạng sa ngã của chúng ta. Thứ nhất, Ngài đã thay chúng ta trả trọn hình phạt cho mọi tội lỗi của chúng ta, và nhờ đó giúp Đức Chúa Trời có thể tha thứ tội lỗi chúng ta mà không trái với sự công chính của Ngài. Thứ hai, Chúa Giê-xu cũng đã đồng hóa chính Ngài với cái tôi độc lập và tư lợi đang thống trị bản chất sa ngã của chúng ta. Trong Chúa Giê-xu, kẻ phản loạn đó đã bị xử tử. "Con người tội lỗi [kẻ phản loạn] bị tiêu diệt, và chúng ta không còn làm nô lệ cho tội lỗi nữa.". (Rô-ma 6:6)

Để trở thành môn đồ của Chúa Jêsus, chúng ta phải dùng đến phương pháp chữa trị này. Trước tiên, chúng ta phải chắc chắn rằng thông qua ăn năn và đức tin - tất cả tội lỗi của chúng ta đã được tha thứ. Thứ hai, chúng ta phải chấp

nhận bản án tử hình của bản ngã phản loạn, độc lập của chúng ta .

Do đó các điều kiện cho việc làm môn đồ mà Chúa Giêsu đã đưa ra: "Như vậy, nếu ai trong các ngươi không bỏ mọi sự mình có, thì không thể làm môn đồ Ta" (Lu-ca 14:33)

Từ ngữ được dịch là "từ bỏ" có thể được hiểu là "từ biệt." Trở thành môn đồ của Chúa Giê-xu có nghĩa là từ biệt mọi điều mà chúng ta thường nương cậy vào—gia đình, bạn bè, tiền bạc, sự nghiệp, danh vọng hay uy tín thế gian. Một khi chúng ta đã thực sự khước từ tất cả những điều này, Đức Chúa Trời có thể ban lại cho chúng ta bất kỳ điều nào trong số đó nếu chúng phù hợp với mục đích của Ngài dành cho đời sống chúng ta. Nhưng chúng ta không còn là những người sở hữu nữa; chúng ta chỉ đơn thuần là những người quản gia, có trách nhiệm phải khai trình về cách chúng ta sử dụng chúng. Tuy nhiên, sự nương cậy của chúng ta chỉ đặt duy nhất nơi Đức Chúa Trời.

Đôi khi có thể cần đến một cuộc khủng hoảng—hoặc thậm chí gần như một thảm họa—để đưa chúng ta đến chỗ hoàn toàn thừa nhận sự nương cậy của mình nơi Đức Chúa Trời. Tôi nghĩ về hành trình của Phao-lô đến Rô-ma, được mô tả trong sách Công vụ các Sứ đồ. Đức Chúa Trời đã có một kế hoạch đặc biệt để Phao-lô đi đến Rô-ma, thủ đô của Đế quốc La Mã. Với tư cách là "sứ đồ của dân ngoại", ông đã có một sự đóng góp độc nhất cho Hội thánh tại đó.

Thế nhưng Phao-lô đã du hành như một tù nhân bị xiềng xích. Con tàu ông đi đã gặp một cơn bão dữ dội đến mức trong suốt hai tuần họ không hề nhìn thấy mặt trời vào ban ngày hay các vì sao vào ban đêm. Cuối cùng, tất cả họ đều bị đắm tàu trên bờ biển hiểm trở của đảo Man-ta. Tại đó—đỉnh điểm của mọi chuyện—Phao-lô đã bị một con rắn độc cắn! Nếu ý muốn của Đức Chúa Trời là để Phao-lô đi đến Rô-ma, tại sao ông lại phải trải qua những thử thách phi thường như vậy trên hành trình đến đó?

Khi suy ngẫm về điều này, tôi nhớ lại một câu trong Công Vụ 27:20: "chúng tôi chẳng còn hi vọng được cứu nữa." Đó chính là mục đích của những thử thách mà Phao-lô phải đối mặt: đưa ông đến chỗ mà mọi hy vọng đều không còn nữa. Giờ đây Phao-lô chẳng còn gì để hy vọng ngoại trừ chính Đức Chúa Trời. Đó là lúc ông chứng thực qua trải nghiệm rằng Đức Chúa Trời là Đấng dư dật mọi bề. Ngài đưa chúng ta đến chỗ hoàn toàn nương cậy nơi Ngài, để chứng minh rằng Ngài là Đấng hoàn toàn đáng tin cậy.

Khi đã đạt đến sự nương cậy hoàn toàn này, Phao-lô đã sẵn sàng cho chức vụ của mình cho các tín hữu tại Rô-ma. Hành trình đến đó đã chuẩn bị cho ông. Sau khi trút bỏ mọi sự cậy mình, ông là một kênh dẫn đầu phục mà qua đó các phước lành của Đức Chúa Trời có thể tuôn đổ đến các tín hữu tại Rô-ma. Chúng ta thường quên rằng dù Phao-lô là một sứ đồ, ông vẫn là một môn đồ—dưới kỷ luật của Chúa.

Dần dần—qua nhiều năm—tôi đã và đang học bài học về sự nương cậy hoàn toàn này. Tôi phải thú nhận rằng mình là một người học chậm. Đức Chúa Trời đã dùng những hoàn cảnh khác nhau vào những thời điểm khác nhau để khắc sâu bài học đó. Nhưng tôi đã khám phá ra rằng khi tôi càng nương cậy hoàn toàn vào Chúa, Ngài càng làm tôi ngạc nhiên bởi những kết quả—những kết quả mà tôi không bao giờ có thể đạt được chừng nào tôi còn dựa vào nỗ lực của chính mình.

Sự Đầu Phục Của Gia-cốp

Gia-cốp là một nhân vật trong Kinh Thánh, người đã trải qua một cuộc vật lộn thực sự về thể xác để từ bỏ tính độc lập của mình. Khi còn trẻ, ông là người sắc sảo, đầy tham vọng và luôn tìm kiếm lợi ích riêng. Ông đã lợi dụng lúc anh trai mình là Ê-sau đang yếu đuối về thể xác để mua lại quyền trưởng nam từ anh mình chỉ bằng một bát súp. Sau đó, để nhận được sự chúc phước của người cha (điều thường đi kèm với quyền trưởng nam), ông đã lừa dối cha mình là Y-sác—người vốn đã mù lòa—và mạo nhận mình là Ê-sau.

Tuy nhiên, cả quyền trưởng nam lẫn sự chúc phước đều không giúp ích gì nhiều cho Gia-cốp. Để trốn khỏi sự trả thù của Ê-sau, ông đã chạy trốn sang Mê-sô-pô-ta-mi và trở thành một người lánh nạn tại nhà cậu mình là La-ban. Tại đây, một lần nữa ông lại thể hiện sự khôn khéo của mình. Ông đã cưới hai người con gái của La-ban và có được hầu hết tài sản của La-ban.

Sau đó, Chúa phán với ông rằng đã đến lúc phải trở về vùng đất cơ nghiệp của mình. Tuy nhiên, trên đường trở về, ông đã gặp một người lạ mặt bí ẩn, người đã vật lộn với ông suốt cả đêm. Cuối cùng, người lạ mặt đó đã làm trật xương đùi của Gia-cốp (bắp thịt mạnh nhất trong cơ thể ông) và Gia-cốp đã bám chặt lấy người đó trong sự nương cậy hoàn toàn khi không còn sức lực.

Chỉ sau cuộc gặp gỡ đó, Gia-cốp mới thực sự có thể trở về với sản nghiệp của mình. Nhưng trong suốt phần đời còn lại, ông đã bước đi với đôi chân tập tễnh—dấu hiệu bên ngoài của một sự độc lập đã được đầu phục.

Ai là người lạ mặt đã vật lộn với Gia-cốp? (Sáng Thế 32:24-30) Trước tiên, người ấy được gọi là một Người Nam. Nhưng ngày hôm sau Gia-cốp nói: "Vì tôi đã thấy Đức Chúa Trời mặt đối mặt." (Sáng Thế 32:30) Sau đó, tiên tri Ô-sê đã nói về cuộc tương ngộ này: "Lúc trưởng thành nó [Gia-cốp] đấu tranh với Đức Chúa Trời." (Ô-sê 12:4)

Vì vậy, chính Thân vị này là một con người, nhưng cũng là Đức Chúa Trời, và cũng là một Thiên sứ—nghĩa là, một sứ giả từ Đức Chúa Trời. Chỉ có duy nhất một Thân vị trong vũ trụ phù hợp với mô tả này: một con người, nhưng cũng là Đức Chúa Trời, và cũng là một sứ giả từ Đức Chúa Trời. Đó chính là Thân vị đã được bày tỏ trong lịch sử nhân loại là Chúa Giê-xu người Na-xa-rét—một con người, nhưng cũng là Đức Chúa Trời và là một sứ giả từ Đức Chúa Trời đến với con người.

Vận mệnh của Gia-cốp cuối cùng đã được ấn định qua cuộc gặp gỡ này. Sau đó, ông được khôi phục lại cơ nghiệp của mình và cũng được hòa giải với anh trai là Ê-sau.

Có lẽ bạn đã nhìn thấy hình bóng của chính mình qua kinh nghiệm này của Gia-cốp. Bạn cũng vậy, đã và đang nỗ lực bằng sức riêng của mình để đạt được một cơ nghiệp thuộc linh mà bạn cảm thấy Đức Chúa Trời dành cho mình, nhưng bằng cách nào đó nó vẫn nằm ngoài tầm tay của bạn. Bạn cần làm đúng như những gì Gia-cốp đã làm: đầu phục Chúa Giê-xu Christ một cách hoàn toàn không e ngại.

Nhưng hãy nhớ rằng: kể từ nay trở đi, bạn có thể sẽ bước đi tập tễnh!

Lạy Chúa Giê-xu, con tin rằng Ngài thật sự là Đấng Cứu Thế của con và Ngài có một cơ nghiệp dành cho con. Nhưng con thừa nhận rằng mình đã cậy sức riêng để bước vào cơ nghiệp đó. Con xin ăn năn! Con từ bỏ tính nết độc lập của mình và hoàn toàn đầu phục Ngài là Chúa. Từ nay trở đi, con sẽ nương cậy vào ân điển dư dật của Ngài.

© 1998 - Derek Prince Ministries, International, Inc.

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L018-100-VIE
Cập nhật lần cuối: 02 Nov 2026
Trang web: Derekprince.com/vi/resources

